

Μνήμη των κατεχομένων

Το άγχος και η δυστυχία, που μας έφερε ο νεοτουρκικός Αττίλας το 1974, δε λένε να κατασιγάσουν. Ο πένθιμος Πενταδάκτυλος προσκαλεί απεγνωσμένα και προκαλεί εντονότατα... Η χερσόνησος της Καρπασίας στενάζει στην απέραντη απομόνωση και στη βασανιστική ερημιά της. Μόνο ο Απόστολος Ανδρέας της έμεινε παρηγοριά και «συνέκδημος» στη θλιβερή της πορεία. Πορεία ιστορική. Χαμένες πατρίδες δεν υπάρχουν. Δεν επιτρέπεται να διανοηθούμε ότι υπάρχουν. Αυτή είναι θέση αμετακίνητη. Χρέος πανίερο.

Συντήρηση μνήμης κατεχομένων σημαίνει ακοίμητη ενατένιση δικαίων, ιερών, οσίων, βωμών, εστιών. Αλλά αυτή η ενατένιση δε σημαίνει εξουθένωση ψυχής και πνεύματος. Σημαίνει εγκαρτέρηση, βαθιά χριστιανική, ορθόδοξη πίστη, καλλιέργεια και αύξηση της βεβαιότητας για την αγάπη του Θεού. Τα σχέδια του Θεού είναι ανεξιχνίαστα. Οι δοκιμασίες (προσωπικές ή εθνικές) έχουν τη σωτηριολογική τους διάσταση και επένδυση.

Το στήριγμα της καρδιάς, σε τέτοιες ώρες, ας μην το ζητήσουμε, αδελφοί, σε νοσηριαρχικές και ορθολογιστικές

Αντώνη Ν. Στυλιανάκη

εξισώσεις και συλλογισμούς της τετραγωνισμένης προσθαφίρεσης της πεζής καθημερινότητας. Τέτοια εγκεφαλικά καταφύγια, οδηγούν με ακρίβεια στην απελπισία και στην απόγνωση. Ο Τίμιος και ζωοποιός Σταυρός του Θεανθρώπου Κυρίου δείχνει αλάνθαστα το δρόμο της ελπίδας, της πίστης, της δικαίωσης, της Ανάστασης.

Θυμάμαι και «Δεν ξεχνώ» την αλησμόνητη βόρεια Κύπρο μας, σημαίνει εναποθέτω το κεφάλαιο της πίστης στα πανάγια πόδια Του εν Τριάδι Θεού. Και αυτός, «ο ετάζων καρδιάς και νεφρούς». Ξέρει καλά, πολύ καλά, της καρδιάς μας το αθέατο, ιερό κλάμα.

Τέλος, θυμάμαι τα τουρκοπατημένα χώματα της κουρσεμένης πατρίδας, σημαίνει προχωρώ σε αυτοκριτική για μια εξομολόγηση ειλικρίνειας: Τούτη η εθνική δοκιμασία θα πρέπει, επιτέλους, να έχει μέσα της πολλή Νινευή*, πολλή Βαβυλώνα (Ψαλμός 136, 1). Καιρός να έρθουμε «εις εαυτούς», να κοιτάξουμε τον ουρανόν ένδον, για μια αυτογνωσία αναγκαιότητα.

*Βλ. προφητείες Ιωνά και Ναούμ.

